

foreligger. Jeg tror, man vil kunne nøjes med meget mindre og ogsaa med mindre end det, som var paaregnet i Regeringens Forslag i 1890, og jeg vil i den Henseende kunne henvise til den Lov, som udkom i Norge under 23de Juli 1894, hvor der for øvrigt er meget interessant at finde, som dog paa ingen Maade alt kan overføres paa vore Forhold. Der har man undgaaet det store Maskineri derved, at man har paalagt Arbejdsgiverne som Pligt at sørge for Indmeldelse af deres Erhverv, Indberetning om Antallet af deres Arbejdere og om Størrelsen af Arbejdernes Løn. Endvidere paalægger Loven den Forpligtelse, at der i ethvert Værksted, paa ethvert Arbejdssted skal være opslaaet en Plakat, hvorpaa staar, at Arbejderne ere forsikrede. Til at paase, at alt dette virkelig finder Sted, at Indberetning sker, og at Arbejderne blive forsikrede, er der saa en Agent i hver Kommune, som har at foretage hele dette Tilsyn, og der igennem fritages Kommunalbestyrelsen for dette Besvær. Dette er maasse Tanker, som det kunde være praktisk at tage op og benytte. Jeg gaar ud fra, at man ved at forsøge Sagen løst nu, ogsaa vil se at lempe de Indvendinger, hvorpaa Sagen strandede i 1891, og disse Indvendinger hidrørte især fra Industriens Side, som frygtede for den hele Foranstaltning. Man kunde jo gaa forskellige Veje, f. Eks. den Vej, som er nemmest, nemlig at overlade hele Sagen for Industriens Vedkommende til den private Forsikring. Kunne vi ikke komme nogen anden Vej, vil jeg for mit Vedkommende sige: Lad os se at faa løst, hvad der kan løses, lad os se at faa Sagen løst for Landbrugets og Søfartens Vedkommende, og vil Industrien saa staa uden for, saa faar den gøre det. Men der er ogsaa en anden Vej at gaa, og det er den, virkelig at gennemføre en Tvangsforsikring for disse Erhverv og der følge det norske Eksempel; men da er det jo givet, at enten maa Staten sætte sig i et saadant Forhold til et eller andet privat Forsikringselskab, at den paa en Maade kunde staa inde for dette Selskabs Soliditet, eller ogsaa maatte Staten gøre, som man har gjort i Norge, nemlig selv oprette en Anstalt, i hvilken de paagældende være forpligtede til at forsikre deres Arbejdere. Jeg ser nu, at der paa vort Bord foreligger 2 ny Forslag til Løsning af denne Sag, og jeg tilstaar oprigtig, at jeg anser det ikke for noget godt Tegns for en Sags Fremme, at der dukker alt for mange forskellige ny Ideer op. Der er et Forslag fra de Herrer Socialdemokrater, hvilket jo gaar i den Aand, som de ønske, Sagen skal føres i, altsaa mere i

social Retning. Dette Forslag indeholder, som jeg allerede sagde for, adskillige Bestemmelser, som jo sikkert ville gøre det umuligt at gaa den foreslaaede Vej. I Modfætning dertil foreligger det andet Forslag, som i Hovedsagen hviler paa individualistisk Grund, og som altsaa er diametralt modsat det andet. Jeg tror, at de Herrer Socialdemokrater vilde have handlet ret — dersom det ellers var deres virkelige Ønske og Op-gave at faa denne Sag løst — hvis de havde gjort, hvad der staar i deres Magt, for at vi kunne blive i det, som jeg kaldte, social-politiske Spor, vi vare inde paa i 1891; derigennem tror jeg, at Samfundets Solidaritetsfølelse langt mere styrkedes og hævedes. Naar der kommer saa mange Ideer frem, bliver der jo altid en vis Tilbøjelighed for enhver til at søge at ride sin Kæphest. Et stort Arbejde er gaaet forud i denne Sag, der er foretaget store Undersøgelser, og man har dyrekøbte Erfaringer her og andesteds fra, som det forekommer mig, at vi ikke have Naad til at kaste over Bord, men som vi tværtimod bør holde os til saa længe som muligt, naar det er vort oprigtige Ønske at føre denne Sag igennem.

J. Jensen (Aalborg Amts 3dje Valgkreds): Efter at der er holdt saa mange og lange Taler om det foreliggende Forslag, kunde der være Grund for mig til at frasalbe Ordet. Naar jeg desuagtet ønsker at udtale mig, er Grunden den, at jeg er en af dem, ja maaste den eneste her i Tinget, der kommer ind under Loven, og derfor har særlig Grund til at ønske den gennemført.

Jeg skal imidlertid ikke fremkomme med de Ønsker, jeg kunde have, eller saadanne Bemærkninger, som Lovens enkelte Paragraffer ellers kunde give Anledning til; det skal i hvert Fald kun blive saare lidt. Jeg vil kun udtale, at der allerede for en halv Snes Aar siden blev vaakt Forhaabninger hos den danske Arbejderstand om at blive forsikret, men at disse Forhaabninger kun bleve til Stuffer. Det har vist sig, at de i det praktiske Liv endnu ikke have faaet den mindste Betydning. Nu har der jo flere Gange, eller i det mindste et Par Gange for, foreligget Forslag, og atter nu foreligger der to Forslag i denne Retning; jeg vil haabe, at der i alt Fald maa komme et Resultat ud af dem til Gavn for den danske Arbejderstand. Om det foreliggende Forslag er der jo talt en hel Del, og den ærede sidste Taler betegnede — ganske vist ikke med rene Ord, men dog temmelig tydeligt — det foreliggende Forslag som Aarslag til, at Forsikringsspørgsmaalet ikke var blevet løst tidligere.